

[Justitsministeren]

boer i det hele taget. Det mener jeg ikke er tilfældet. Når hr. Maisted efterlyser kontrol, må jeg sige, at der i dette tilfælde er tale om en domstolskontrol. Det er ikke lovgivningsmagtens opgave, heller ikke de administrative myndigheders opgave at gå ind på en domstols område. Hvis man mener, at der nogle steder er foretaget noget, der er uheldigt, kan man tage det op, når sagen er på et sådant stadium, at det er naturligt at tale om den. Hr. Bernhard Baunsgaard nævnte også en del tilfælde, hvor der efter hans opfattelse var noget at rette. Det tør jeg ikke sige om der er; jeg har kun kendskab til de pågældende sager på samme måde, som jeg går ud fra de fleste andre har det, nemlig igennem pressen, men jeg forstår, der vil blive arbejdet videre med hele sagen. Så kan vi vende tilbage til disse spørgsmål, ligesom vi vender tilbage til salærspørgsmålet.

I denne forbindelse kom hr. Arentoft med et konkret spørgsmål til mig, og det gik ud på: hvordan kan man både sige, at salærerne fastsættes efter sagernes beskaffenhed og så sige, at man har nogle takster, man går frem efter? Disse takster er vejledende, og det er de også i en række andre sager, f.eks. i straffesager hvor man også har visse takster, og en række andre sager, men det er domstolene, der er de bestemmende, og det er de også her. Når jeg retter indvendinger mod, at det står i loven, hvad et salær skal være, er det, fordi det både i disse tilfælde, men også i en række andre tilfælde er umuligt at fastsætte det efter, hvor mange timer man mener der skal anvendes. Der kan være uhyre stor forskel på netop sagens beskaffenhed, som kan kræve, at det ikke alene er et direkte timeforbrug, men også en række undersøgelser, der foretages. Derfor mener jeg fortsat, at det er rigtigt, at salærerne fastsættes i henhold til vejledende takster, som vi altså er enige om bør være anderledes end de nuværende, og det arbejdes der med, men at det er domstolene, der fører kontrollen med det. Det tror jeg altså fortsat vil være den bedste måde at fastlægge dette på.

Maisted (FD):

Jeg forstår godt, at justitsministeren siger, at det kan være vanskeligt at fastsætte et salær, fordi man ikke ved, hvor mange timer der skal bruges, og at der kan være andre

undersøgelser, der skal gennemføres, men det må være muligt at sige: timebetalingen er af den og den størrelsesorden. Så må man lave en opgørelse over, hvor mange timer man har brugt til at behandle en sag forsvarligt. Er der andre ting, der skal foretages, må vedkommende advokat gøre det efter regning, sådan at der kan fremlægges et bilag, der dokumenterer, at der har været det og det forbrug.

Jeg har ikke på noget tidspunkt sagt, at de ikke skal have en rimelig betaling for det arbejde, der udføres. Det kunne jeg selvfølgelig ikke drømme om, for det synes jeg er rimeligt at de får. Men det er da klart, at det er den eneste måde, man har en præcis måling på, hvad man skal betale for at få behandlet en eller anden ting. Jeg kan ikke få ind i hovedet, at det skulle være vanskeligere for jurister end alle andre mennesker, der arbejder under sådanne vilkår, og det gør mig altså utryk. Og det, jeg sagde om juristerne, vil jeg godt gentage: det er eliten i det danske samfund, der sidder på nøglepositioner, og derfor er det efter min mening en skandale, hvis det materiale er rigtigt, vi har fået lagt på folketingets bord.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

14) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 101:

Forslag til folketingsbeslutning om styrkelse af efterforskning og påtale i miljøsager m.v.

Af Leif Hermann (SF) m.fl.

(Fremsat 28/3 84).

Forslaget sattes til forhandling.